

NİYÂZ ÂYİNLERİ VE NÜSHA FARKLILIKLARI

Dr. Timuçin Çevikoglu

Kültür Bakanlığı Sanatçısı

ÖZET

Bir Mevlevî terimi olarak “nezr” kelimesi “adak” veya “hedîye”, “niyâz” kelimesi ise “bağış” anlamına gelir.

Mevlevîlikde, kutsal olarak kabûl edilen 9, 18 veya 9'un diğer katları (9, 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90, 99, 108, 117...) mikdârınca yapılan bağışlar, “Nezr-i Mevlânâ” yani “Mevlânâ'nın Hediyesi” olarak görülür ve reddedilmeden alınırırdı.

Mevlevîlik geleneğinde Semâ' Töreni esnâsında, Âyîn-i Şerîf'in sonuna yaklaşıldığındâ mukâbelenin bitmemesi, biraz daha sürmesi için Nezr-i Mevlânâ adedince bir niyâzda bulunulduğunda, Niyâz Âyini denilen özel yapıdaki müzik eserlerinin eşliğinde Niyâz Mukâbelesi yapılrırdı.

Bu çalışmada, Mevlevî Müziği içinde ayrı bir form olarak değerlendirilmesi gerektiği düşünülen Niyâz Âyinleri anlatılmakta, eski ve yeni kaynaklarda yer alan nüshalar incelenmektedir.

NİYÂZ ÂYINS AND THEIR NOTATIONAL DIFFERENCES

ABSTRACT

The word “nezr” as a Mevlevî term means “oblation, devotional” and “gift, present” and the word “niyâz” means “grant, donation”.

The donations that have a ninefold value (ninefold, eighteenfold or the other multiples of 9; such as 9, 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90, 99, 108, 117...) , which is accepted as divine and revered in Mevlevî order are accepted as “Nezr-i Mevlânâ”, which means “The gift of Mevlânâ”, and these donations are accepted unconditionally.

During the Semâ Ceremony, in case that the donations are made in conformity with “Nezr-i Mevlana”, as we come to the end, Niyâz Ceremony is made in company with a special kind of musical piece that is called Niyâz Ayin in order not to finish the ceremony, but to prolong it.

In this project, Niyâz Ayins that are thought to be considered as a different form of Mevlâvî Music is illustrated and various copies with notational differences that figure in new and old sources are analyzed.

Bir Mevlâvî terimi olarak “nezîr” kelimesi, “adak” ya da “hediye” anlamlarına gelir. Mevlâvîler birine hediye verecekleri zaman “Nezr-i Mevlânâ” yani “Mevlânâ’nın Hediyesi” diye takdim ederler, böyle sunulan hediye reddedilmez, alınırırdı.

Mevlevîler, kimseden bir şey istemez, sadaka kabûl etmezlerdi. Ancak dileyenler dergâha veya mensûblarına Nezr-i Mevlânâ mikdârında yani 9, 18 veya 9'un diğer katları (9, 18, 27, 36, 45, 54, 63, 72, 81, 90, 99, 108, 117...) adedince bağışda bulunabilirlerdi. Bu bağışlara “niyâz” denirdi.

Abdülbâkî Gölpinarlı, Nezr-i Mevlânâ'nın yani 9, 18 veya 9'un diğer katlarının kutsal kabûl edilmesini şu inanca dayandırmaktadır:

“*Mutlak Varlık, “zâtî iktizâsı” (kişisel gerekliliği) olan aktif bir zuhûra (ortaya çıkış, belirliş, görünüşe) sâhiptir. Bu aktif tecelli (belirme), “Akl-i Küll” veya “Hakîkat-i Muhammediyye” diye anılır. Bu aktif kâbiliyet, pasif bir kâbiliyeti, “Nefs-i Küll” ü meydana getirmiştir. İkisinden dokuz kat gök meydana gelmiştir. Dokuz göğün hareketi dört unsuru (Anâsır-i Erba'a'yi yani toprak, su, hava ve ateşi) izhâr etmiş (ortaya çıkarmış); göklerle bu unsurlardan cansızlar, bitkiler ve (diğer) canlılar doğmuştur. Böylece hepsi onsekiz olur.*¹”

Prof. Dr. Yakıt'ın aynı konuya ilgili olarak XVI. yüzyıl şâirlerinden İdris Muhteffî'nin bir manzûmesinden seçtiği birkaç misra ve bu misralarda sembolize edilen inanışlara ilişkin yaptığı açıklama da şöyledir:

“*İş bu deme erince, iç kez doğdum âneden
Nice yavru uçurdum, nice, âşıyâneden (yuvalan, evden)
Dört doğurdum anam, hâmil oldum babadan
Babam dokuz ayaklı, anlama efsâneden...*

Senin İdris, hakîkat bu rumûzât sözlerin

¹ Parantez içindeki açıklayıcı notlar, bildirinin yazarı tarafından eklenmiştir.

Anladı insân olan, bilmedi hayvâneden

(Kurnaz, C., Tatçı, M., *Türk Edebiyatında Şathiye*, Akçağ, Ankara, 2001. s.101-102).

Burada üç kez doğmaktan kasıt, İslâm felsefesindeki “mevâlid-i selâse” yani üç doğum olarak ifâde edilen “cemâd (cansız), nebât (bitki) ve hayvan” mertebelerinden geçerdir. “Dört ana” ise maddî varlığın dört unsuru yani “toprak, su, hava ve ateş” dir. “Dokuz Baba” tâbirinden de “Dokuz selege (göge)” işâret vardır.”

“Dâimâ dirî” anlamına gelen, Allah’ın “Hây” adının ebced hesabındaki sayısal karşılığının 18 olması ve Hz. Mevlânâ’nın, Mesnevî’nin özü kabûl edilen ilk 18 beytini bizzat kendisinin yazmış olması, Mevlevîlerce 18 sayısının kutsal kabûl edilmesinin diğer önemli nedenleri olarak gösterilmektedir.

Bu katları ifâde eden rakamların kendi iç toplamlarının, birbirleriyle toplamlarının, çarpımlarının veya çarpımlarının katkıları ile onların iç toplamlarının da her zaman 9 rakamını verdiği dikkate değerdir. Diğer yandan bütün sayılar, 0’ dan 9’ a kadar büyüyerek giden on temel sayıdan oluşur ki, Nezr-i Mevlânâ olan 9, bunların en büyüğüdür.

Bir Mevlevî dergâhına veya mensûblarına Semâ’ Töreni esnâsında niyâz verilmesi kurala bağlıdır. Bu kuralı Gölpinarlı şöyle anlatmaktadır:

Semâ’ Töreni yani mukâbele esnâsında, izleyicilerden Mevlevî erkânını bilen cânlarından ya da muhibblerden biri veya Şeyh Efendi, Âyîn-i Şerîf’in sonuna yaklaşıldığında mukâbelenin bitmemesi, biraz daha sürmesi için Nezr-i Mevlânâ adedince bir niyâzda bulunur ve biriyle mutriba gönderir. Niyâz, dördüncü selâm bitmeden kudûmzenbaşıya ulaştırılmıştır. Ulaştıran kişi, niyâzı görüşerek² kudûmün üstüne bırakır. Kudûmzenbaşı da niyâzı, yine görüşerek sağ yanına koyar. Niyâz geldiğinde Son Peşrev çalınmaz, neyzenbaşı kısa bir taksim yapar ve Niyâz Mukâbelesi başlar.

Semâ Töreni’nin Niyâz Mukâbelesi denilen özel bölümü Niyâz Âyini denilen özel yapıdaki müzik eserlerinin eşliğinde yapılır. Niyâz Âyini icrâ edildikten sonra Son Yürük çalınır, kısa bir Son Taksim yapılarak Aşr-ı Şerîf’e geçilir ve mukâbele böylece sona erer.

Gölpinarlı, Mevlevî Âdâb ve Erkâni’nda niyâzin ya dergâha sarfedildiğini ya da cânrlara eşit olarak bölüştürüldüğünü bildirmektedir.

² Mevlevîlerin, her şeyin cânı olduğu ya da her şeyin tek bir cânın yansımışi olduğu inancıyla, cansız zannedilen şeyleri de bir muhabbet tecellisi olarak dudaklarına dokundurarak öpmelerine “görüşme” denir.

Yine Gölpinarlı'nın anlattıklarına göre, ayrıca Hz. Mevlânâ'nın *Recez* bahrinin *müstef’ilün müstef’iliün müstef’iliün müstef’iliün* kalıbıyla söylediği, Dîvân-ı Kebîr'in Bedî'uzzaman-i Fürûzânfer nüshasında 1374 numarada bulunan gazelinin 1. beyiti olan,

Ey âşiklar, ey âşiklar ben toprağı mücevher yaparım

Ey çalıp-söyleyenler, ey çalıp-söyleyenler definizi altınla doldururum

anlamındaki,

Ey aşıkân_ey aşıkân men hâk(i) râ gevher künem

Ey mutribân_ey mutribân deff-î şümâ pür zer künem

beyiti okunurken de Şeyh Efendi'nin niyâz göndermesi ve Niyâz Mukâbelesi yapılması bir âdet hâline gelmiştir. Bu beyit, Beste-i Kadîm Hüseyînî ve Dûgâh Âyîn-i Şerîflerden başka Kutbü'n-nâyi Osman Dede'nin Uşşâk ve Çârgâh Âyîn-i Şerîfleri ile Muallim Kâzım Uz'un Sultânîyegâh Âyîn-i Şerîfi'nde yer almaktadır.

Niyâz Mukâbelesi esnâsında icrâ edilen ve adına Niyâz Âyini denen eserlerin ilk akla geleni hiç şüphesiz, sözleri “*Şem’î ruhinâ cismimi pervâne düşürdüm*” ve “*Dinle sözümü sana direm özge edâdir*” mîsraları ile başlayan, Devrirevân ve Yürüksemâî usûlleriyle Segâh makâmında bestelenmiş, ilâhî yapısındaki iki kısımlı eserdir.

Bilindiği üzere, geçmişten günümüze gelebilmiş, bugün elimizde bulunan Türk Müziği nota külliyyâtlarının ilk ikisi, Batı dünyasında Wojciech Bobowski ya da Albertus Bobovius olarak tanınan, Leh asıllı mühtedî Santûrî Ali Bey ya da diğer adıyla Ali Ufkî Bey (1610?-1675?) tarafından XVII. yüzyıl ortalarında kaleme alınmış Londra'da bulunan *Hâzâ Mecmûa-i Sâz ü Söz*³ adlı defter ile hâlen Paris'te bulunan isimsiz defter⁴ dir.

Segâh Niyâz Âyini'nin ilk kısmı (“*Şem’î ruhinâ cismimi pervâne düşürdüm*” mîsra'ı ile başlayan bölümü) Ali Ufkî Bey'in her iki defterinde de yer almaktadır ancak bestekârı da türü de belirtilmemiştir⁵. Günümüze gelene kadar bir hayli değişikliğe uğradığı görülen eserin makâmı defterde Mâye olarak gösterilmekte, iki müseddes kısımdan yani toplam on iki mîsradan oluşan eserin güfte sahibi de belirtilmemektedir.

³ Ali Ufkî [Albertus Bobovius], *Hâzâ Mecmûa-i Sâz ü Söz*, British Library, MS Sloane, no. 3114.

⁴ Ali Ufkî [Albertus Bobovius], [*İsimsiz defter*], Bibliothèque nationale de France, MS Turc, no. 292.

⁵ Eser, Londra'daki defterde v.105a'da, Paris'deki defterde ise v.194a'da bulunmaktadır.

Mevlevî Âyinleri ile ilgili eldeki en eski nota koleksiyonu olan Manisalı Mehmed Dedezâde Mustafâ Câzimü'l-Mevlevî'nin Galata Mevlevîhânesi kudümzenbaşısı Râif Dede'nin okuyuşundan yazdığı 1900 tarihli defterde ise bu eser Sultân Veled'e ait olarak gösterilmektedir⁶.

Eserin bu nüshası da 1934 tarihli Râuf Yektâ Bey'in başkanlığında Zekâîzâde Hâfız Ahmed Irsoy, Ali Rifat Çağatay ve Dr. Suphi Ezgi'den oluşan Konservatuar Tasnif ve Tesbit Heyeti'nin yayınladığı bugün icrâ edilen nüshadan oldukça farklıdır⁷. Bu nûshada güftे olarak, Ali Ufkî nûshasındaki iki müseddes kısmın sadece ilki (küçük değişikliklerle) yer almaktadır.

Gölpınarlı, güftedeki dilin Sultân Veled'in dili olamayacağı düşüncesindedir. Eserin güftे ve bestesinin Ömer Çelebi ya da Dervîş Ömer adıyla anılan kişiye ait olabileceğini belirterek, Es'ad Efendi'nin tezkiresine göre Dervîş Ömer'in Mevlevî olduğunu ve Sultân IV. Murâd devrinde (d.1612-ö.1640) yaşadığını bildirmektedir (Mevlevî Âdâb ve Erkâni s.96, 97). Bu eserin Ali Ufkî Bey'in yaklaşık 1650 yılında yazdığı defterde yer alıyor olması Gölpınarlı'nın görüşüne uygunluk göstermektedir. Eserin *Hezec bahrinin mef'ûlü mefâ'ilü mefâ'ilü fe'ülün* kalibiyla söylemiş sözleri şöyledir:

Şem'i ruhunâ cismimi pervâne düşürdüüm

Evrâk-i dilî âtes-i sûzâne düşürdüüm

Bir katre iken kendimi ummâne düşürdüüm

Hayfâ yolumû vâdi-yi hicrâne düşürdüüm

Takrîr_edemem derd-i derûnum elemim var

Mevlâ'yı seversen beni söyleme gamim var

Sabırm benim_ol nergis-i fettân_ile gitdi

Aklım benim_ol zülf-i perişân_ile gitdi

⁶ Manisalı Mehmed Dedezâde Mustafâ Câzim El-Mevlevî ve Raif Dede. (1900) *Âyin-i serif mecmu'ası (Notalar)*, Ankara: Millî Kutuphane Mikrofilm Arşivi Nu. A-1381, Mikrofilm.1958.s.269-270.

⁷ Mevlevî Âyinleri II, 1934, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci Cilt, İstanbul Konservatuvarı Neşriyatı, İstanbul. s. 370-371.

Gönlüm heves-î vuslat-i cânân_ile gitdî

Cânum elem-î fîrkat-i cânân_ile gitdî

Hicr _âtesinê yandi derûnum elemim var

Mevlâ'yi seversen beni söyletme gamim var

İkinci kısmın sözleri ise çeşitli kaynaklarda şu beyitlerle verilmektedir:

Dinle sözümü sana direm, özge edâdîr

Dervîş olana lâzım olan aşk-ı Hudâ'dır

Âşikin nesi vâr ise ma'sûka fedâdîr

Semâ' safâ, câna vefâ, rûha gîdâdîr

Ey sofu bizim sohbetimiz câna safâdîr

Bir cur'amızı nûş idegör, derde devâdîr

Hakk ile ezel etdiğimiz ahde vefâdîr

Semâ' safâ, câna vefâ, rûha gîdâdîr

Aşk ile gelin, eyleyelim siyt ü sadâyi

Derd ile göge çîkaralîm, Hû ile Hây'r

Çalalîm kudûm, depretelîm deff ile nâyi

Semâ' safâ, câna vefâ, rûha gîdâdîr

Aşk ile Mevlânâ'ya olup, vâlih ü hayrân

Sîneler döögüp, eyleyelim çâk-i girîbân

Sultânımızdan bîze budur, âyin ü erkân

Semâ' safâ, câna vefâ, rûha gidâdir

Aşk ile gelin tâlib ü cüyende olalim

Sîlk ile safâlar sûrelim, zinde olalim

Hazret-i Mevlânâ'ya, gelin bende olalim

Semâ' safâ, cânâ vefâ, rûha gidâdir

Ali Ufkî, Mecmû'a-i Sâz ü Söz'de eserin usûlünü belirtmemiştir. Paris yazmasında ise eserin usûlû Devrirevân olarak yazılıdır. Câzim Efendi-Râif Dede nûshası ve Konservatuvar nûshalarında ise eser, Devrirevân olarak gösterilmektedir.

Eserin, Ali Ufkî tarafından belirtilmeyen türünün, Câzim Efendi-Râif Dede ve Konservatuvar nûshalarında “ilâhî” olarak kayıtlı olduğu görülmektedir.

Bu eserden başka Niyâz Mukâbelesi esnâsında Niyâz Âyini olarak başka eserlerin de çalındığını öğreniyoruz. Bunlar arasında, sözleri yine *Hezec* bahrinin *mef'ûlü mefâ'ilü mefâ'ilü fe'ülün* kalıyla söylemiş, Mithat Bahari Beytur'a göre Samî'ye ait, Gölpinarlı'ya göre ise Molla Câmi'nin bir şiirinden Sultân Dîvâne, Nevî veya Samî Dede tarafından nazmen çevrilmiş olan Hammâmîzâde İsmâîl Dede-Efendi'nin (1778-1846) Sabâbûselik Âyîn-i Şerîfi'nde Sûzinâk-Hicâzkâr makâmlarında ve Ağır Düyek usûlünde bestelediği⁸,

Ben bilmez idim gizli ayân hep sen imi\$\$sin

Tenlerde vü cânلarda nihân hep sen imi\$\$sin

Senden bu cihân içre nişân ister idim ben

Âhir bunu bildim ki cihân hep sen imi\$\$sin

⁸ Mevlevî Âyînleri II, 1936, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Onikinci Cilt, İstanbul Konservatuvari Neşriyatı, İstanbul, s. 612.

mîsralarından oluşan bölüm ile *Hezec* bahrinin *mef'ûlü mefâ'ilün fe'ûlüm* vezniyle söylenmiş, sözleri Mevlevî şeyhi Muhammed Bahâeddîn Veled (İzbudak) Çelebi (1867-1953)'ye, bestesi ise Dede Mehmed Zekâî Efendi'nin oğlu kudûmzenbaşı Zekâîzâde Hâfız Ahmed (Irsoy) Efendi (1869-1943)'ye ait olan Müsteâr makâmında ve yine Ağır Duyuk usûlündeki⁹,

Geçdim hevesât-ıdünyevîden

Zevk_aldım umûr-ı uhrevîden

Yâ Rab, beni bir nefes ayırmâ

Kur'ân_ii Hadîs_ü Mesnîevî'den

Hamde'n-lîllâh ki feyz-yâbum

Sînemdeki râz-ı mânenvîden

Dûr_etme Veled kulûmu, İlâhî

Sâdât-ı kirâm-ı Mevlevî'den

mîsralarından oluşan eserler sayılabilir. Niyâz Âyini'nin ilk bölümü olarak icrâ edilen bu eserin sonuna da yine “*Dinle sözüümü sana direm, özge edâdîr*” mîsraî ile başlayan bölümün eklendiğini kaynaklardan öğreniyoruz.

Bu incelemeler sonucunda Niyâz Âyini'nin Mevlevî Müziği içinde ayrı bir form olarak değerlendirilmesi gerektiği; iki bölümlü bu formun ilk bölümünün Âyîn-i Şerîf'lerin I. Selâmlarının, ikinci bölümünün ise III. Selâmlarının sonunda yer alan Yürüksemâî bölümlerin yapısal özelliklerini taşıdığı görülmekte ve bu yapısal özellikleriyle bu özel türün adeta bir muhtasar Âyîn-i Şerîf hüviyeti taşıdığı düşünülmektedir.

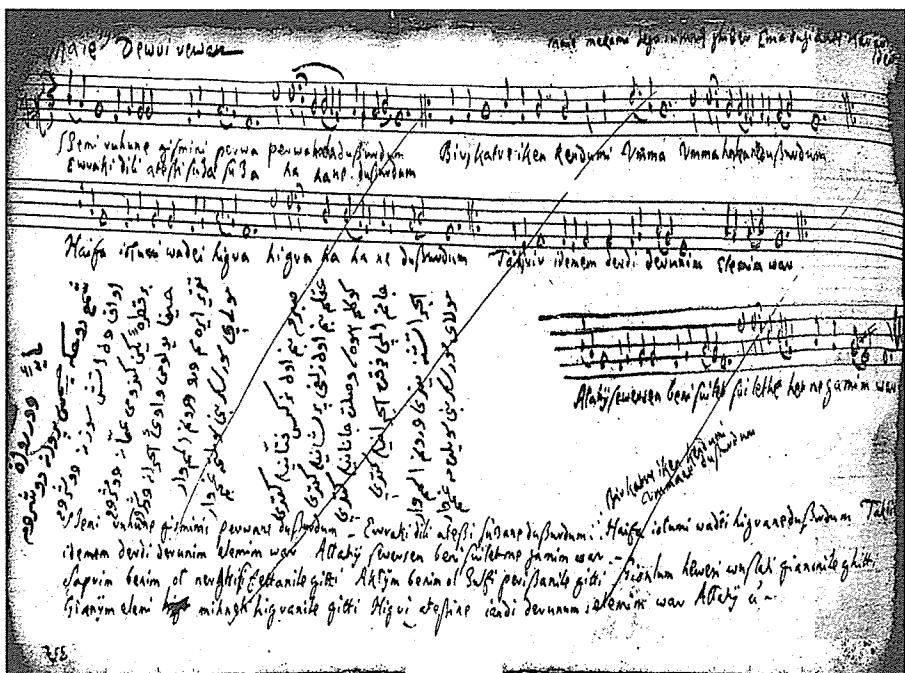
⁹ Mevlevî Âyinleri II, 1934, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci Cilt, İstanbul Konservatuvarı Neşriyatı, İstanbul. s. 371-372.

KAYNAKLAR

- Ali Ufkî [Albertus Bobovius], *Hâzâ Mecmû'a-i Sâz ü Söz*, British Library, MS Sloane, no. 3114.
- Ali Ufkî [Albertus Bobovius], *İsimsiz defter*, Bibliothèque nationale de France, MS Turc, no. 292.
- Çevikoğlu, Timuçin, *Dinle Ney'den*, Mostar Dergisi Sayı:21, Mostar Yayıncılık, Şan Ofset, İstanbul, 2006.
- Gölpınarlı, Abdülbâkî, *Mevlevî Âdâb ve Erkâmi*, İnkılâp ve Aka Kitabevleri, Yeni Matbaa, İstanbul, 1963.
- Konuk, Ahmed Avnî, *Mesnevî-i Şerîf Şerhi - I. cilt*, Gelenek Yayıncılık, Şefik Matbaacılık, İstanbul, 2004.
- Manisalı Mehmed Dedezade Mustafa Cazim El-Mevlevi ve Raif Dede. (1900) *Âyîn-i serîf mecmu'ası (Notalar)*, Ankara: Millî Kutuphane Mikrofilm Arsivi Nu. A-1381.
- Mevlevî Âyinleri II, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci ve Onikinci Ciltler, İstanbul Konservatuvarı Neşriyatı, İstanbul, 1934-1936.
- Sayın, Niyâzî, *Ney'in Mânevîyatta ve Mûsikîmizdeki Yeri*, Ney'e Dâir, Editör: Mustafa Çipan, Konya Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Yayınları, Damla Ofset, Konya, 2006.
- Soylu, Emre, *Ali Ufkî'nin Yazmalarında Niyâz Âyini*, Yayınlanmamış Makâle, İstanbul, 2012.
- Top, H. Hüseyin, *Mevlevî Usûl ve Âdâbı*, Ötüken Neşriyat, Özener Matbaası, İstanbul, 2001.
- Yakıt, İsmâîl, *Mevlânâ'da Sembolizm ve Ney*, Ney'e Dâir, Editör: Mustafa Çipan, Konya Valiliği İl Kültür ve Turizm Müdürlüğü Yayınları, Damla Ofset, Konya, 2006.

EKLER

Ali Ufkî, *Hâzâ Mecmû'a-i Sâz ü Söz*, British Library, MS Sloane, no. 3114,
v. 105a.

Ali Ufkî, [*İsimsiz defter*], Bibliothèque nationale de France, MS Turc, no. 292,
v. 194a.

٤٧٩

فانه ببیم جنس نهچ رفعت میش

اصل دویزوان

طرفا مدر شو دونه

فایری

ننا سو سو شت آم ل دق

وا بیلے بیو فایع مدر شو دونه

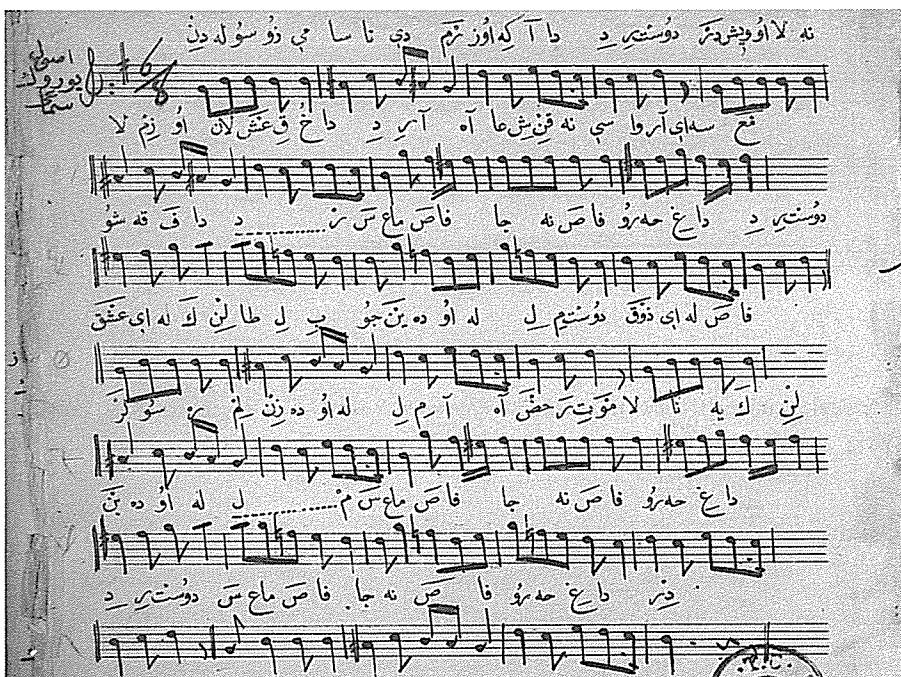
ترج هدی

نم ع بی دی کنن لک ایز ط قیریب مدر شو دونه

م در شو دونه

Manisali Mehmed Dedezade Mustafa Cazim El-Mevlevi ve Raif Dede. (1900) *Âyin-i serif mecmu'ası (Notalar)*, Ankara: Milli Kütüphane Mikrofilm Arşivi

Nu. A-1381, s. 269.

Manisali Mehmed Dedezade Mustafa Cazim El-Mevlevi ve Raif Dede. (1900) *Âyin-i serif mecmu'ası (Notalar)*, Ankara: Milli Kutuphane Mikrofilm Arsivi

Nu. A-1381, s. 270.

Segâh Makamında İlâhî

Devi revan

(♩ = 112) Şe mi i — ru — hu na — cis mi mi pe — r va —
va — k — ne dü — şü — r dü — m E vi ra — ki — di li — a
te şı sü — za — za — ne dü — şü — r dü — m
Bi ri ka — t ra — i ken — kendi mi u — m ma — ma —
ne dü — şü — r dü — m Ta ki ri — r i — demem der di de ru — nu — m
nu — m e le — mi — mva — r Mevi iâ — yi — se ver — sen
beni sö — y le — t — le — b mega mi — mva — r

Mevlevî Âyinleri II, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci Cilt, İst. Kons. Neş., İstanbul, 1934, s. 370.

(♩=120) Din le sö zü mü sa na de rim öz ge he da — di ri ah
yÜRÜK SEMAI

Der vi şo la na lâ zi mo lan aş ki huda di ri a — h a şı kin ne si

va — ri se mə su ka fe da di — r se ma sa — fa ca na sa fa
 ri ru ha gi da — di ri dost se ma sa fa ca na sa fa ru ha gi da — di — ri.

(♩=132)

(♩=180)

(♩=204)

Mevlevî Âyinleri II, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci Cilt, İst. Kons. Neş.,
 İstanbul, 1934, s. 370-371.

MÜŞTEAR MAKAMINDA İLĀHÎ
Zekâizada Ahmet Efendinin

(J=96) Ge ç di m he ve sa ti
Nº228 DÜYEK dün ye vi de n *saz* ze vk a l
di mu mu ri u h re vi de n *saz*
Ya rab be mi bi r ne fe sa yi 1 r ma
saz 2 *saz* Kur ra

Mevlevî Âyinleri II, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Yedinci Cilt, İst. Kons. Neş., İstanbul, 1934, s. 371-372.

ri ————— saz ————— Ben bil me zi dim giz li a yan
 heb seni mi ————— si ————— n Ah ya r ya ————— r
 ma bu dum A ————— la ————— h Ah ten terde yil can
 la ————— deni ha ————— n Heb seni mi ————— si ————— n Ah
 ya ————— r ya ————— r ma bu dum Al ————— la ————— h Ah
 senden bu ci han i ————— cre ni sa ————— n is tori di ————— m
 be ————— n Ah ya r ya ————— r ma bu dum A ————— l
 la ————— h Ah A hir bunu bil ————— di ————— m kici ha ————— n
 heb seni mi ————— si ————— n Ah ya ————— r ya ————— r

Mevlevî Âyinleri II, *Türk Musikisi Klasiklerinden* Onikinci Cilt, İst. Kons. Neş.,
İstanbul, 1936, s. 612.